

**Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 2. juli 2020 –
STING Reality**

(Sag C-853/19) ([1](#))

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, og artikel 99 i Domstolens procesreglement – forbrugerbeskyttelse – direktiv 2005/29/EF – virksomhedernes urimelige handelspraksis over for forbrugerne – artikel 8 og 9 – aggressiv handelspraksis – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – kontraktvilkår, der ikke har været genstand for individuel forhandling – de nationale domstoles kompetence«

1. *Præjudicielle spørgsmål – besvarelse, der ikke giver anledning til nogen rimelig tvivl – besvarelse, der klart kan udledes af retspraksis – anvendelse af procesreglementets artikel 99*

(Art. 267 TEUF; Domstolens procesreglement, art. 99)

(jf. præmis 30 og 32)

2. *Præjudicielle spørgsmål – formaliteten – spørgsmål forelagt uden tilstrækkelige præciseringer med hensyn til den faktiske og retlige sammenhæng og om grundene til, at en besvarelse af de præjudicielle spørgsmål er nødvendig – spørgsmål forelagt i en sammenhæng, der udelukker et hensigtsmæssigt svar – åbenbart afvisningsgrundlag*

(Art. 267 TEUF; statuten for Domstolen, art. 23; Domstolens procesreglement, art. 53, stk. 2)

(jf. præmis 31, 32 og 64-71 samt konkl. 3)

3. *Forbrugerbeskyttelse – virksomhedernes urimelige handelspraksis over for forbrugerne – direktiv 2005/29 – aggressiv handelspraksis – bedømmelseskriterier – den erhvervsdrivendes bevidste udnyttelse af enhver særlig omstændighed, der er knyttet til forbrugerens situation, med henblik på at påvirke dennes beslutning – begreb – aftale indgået med en ældre person, der lider af et alvorligt handicap og befinder sig i en vanskelig økonomisk situation, som gør det muligt at omgå en national bestemmelse om beskyttelse af forbrugerne – den nationale rets vurdering*

(Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29, syvende betragtning og art. 8 og 9)

(jf. præmis 42-44 og 46-50 samt konkl. 1)

4. *Forbrugerbeskyttelse – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – direktiv 93/13 – den nationale rets pligt til af egen drift at undersøge, om et vilkår i en kontrakt, den er forelagt til vurdering, er urimeligt – rækkevidde – forpligtelse til at iværksætte de nationale processuelle bestemmelser, der finder anvendelse på bedømmelsen af et sådant vilkårs karakter af misbrug*

(Rådets direktiv 93/13, 24. betragtning, art. 3 og art. 7, stk. 1)

(jf. præmis 54-57 og 59-62 samt konkl. 2)

Konklusion

- 1) Artikel 8 og 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 skal fortolkes således, at kvalificeringen af en handelspraksis som en aggressiv handelspraksis i disse bestemmelsers forstand kræver en konkret og specifik bedømmelse af samtlige særlige omstændigheder, der kendetegner denne praksis, i lyset af de i de nævnte bestemmelser fastsatte kriterier. I tilfælde, hvor kontrakten er indgået af en ældre person med et alvorligt handicap og begrænsede indtægter, som ikke tillader denne at betale de lån, som den pågældende har akkumuleret, er den omstændighed, at den således indgåede kontrakt bevirker, at det er muligt at omgå en national bestemmelse om forbrugerbeskyttelse, et indicium for, at den pågældende erhvervsdrivende har haft til hensigt bevidst at udnytte den særligt alvorlige karakter af den situation, som den pågældende person befandt sig i, for at påvirke dennes beslutning, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at vurdere.
- 2) Artikel 3 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at den nationale domstol, der anmodes om at tage stilling til, om kontraktvilkårene i en aftale indgået mellem en forbruger og en erhvervsdrivende er urimelige, hvis den pågældende erhvervsdrivende til trods for en anmodning til sidstnævnte herom nægter at fremsende lignende kontrakter indgået med andre forbrugere til denne forbruger, skal anvende de nationale procesregler, som den råder over, for at vurdere, om vilkårene i en sådan kontrakt har været genstand for individuel forhandling.
- 3) Det er åbenbart, at det tredje spørgsmål, som Okresný súd Poprad (kredsdomstolen i Poprad, Slovakiet) har forelagt, ikke kan antages til realitetsbehandling.

¹ EUT C 36 af 3.2.2020.